

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

απο τον εθνικό στον ταξικό αγώνα

ΑΘΗΝΑ ,
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1982

Τιμή : 20 δρχ.

για μια ταξική
διεθνιστική
αλληλεγγύη

ΓΙΑΤΙ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ

Η εκδοση αυτου του εντυπου εχει σκοπο να πληροφορησει πολιτικα, δηλ. να ριξει φως και να παρει θεση για τα γεγονοτα του Λιβανου, για την Παλαιστινιακη υποθεση καθως και το ζητημα της επαναστασης στη Μεση Ανατολη, σαν ενδειξη ελαχιστης συμπαραστασης και διεθνιστικης αλληλεγγυης στο μαχομενο Παλαιστινιακο, Λιβανεζικο και πιο γενικα σε ολο το προλεταριατο της Μεσης Ανατολης.

Ερινουμε οτι με αυτον τον τροπο, χωρις να λεμε οτι ειναι μοναδικος η αρκετος, μπορουμε να συμβαλλουμε με τις μικρες μας δυναμεις στην εμπραχτη συμπαρασταση στον αγωνα των Παλαιστινιακων και Λιβανεζικων μαζων. Η προσπαθεια μας αυτη δεν συνεπαγεται ενα ιδιαιτερο πολιτικο σχημα. Προκειται για συσπειρωση πανω σε συγκεκριμενα πραγματα που εκφραζεται μεσα απο το εντυπο αυτο.

Η ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ

Ηδη απο την "πληροφορηση" των μεσων ενημερωσης που αναφερεται για το Λιβανο και τους Παλαιστινιους δεν εχουμε στο μυαλο μας παρα μονο τις εικονες καταστροφης που παρουσιαζονται με σχολια που ειναι του στυλ τοσοι νεκροι η τραυματιες, το "κακο" Ισραηλ βοβαρδισε, οι "καλοι" Παλαιστινιοι αντιστεκονται, την "καποια" αναμιξη των Αμερικανων, τον Χαμπιπ που ερχεται στο Λιβανο με το ελικοπτερο του σαν "μεσολαβητης", τον Αραφατ να δινει συνεντερξεις χαμογελαστος, τους Σοβιετικους, να εκτοξεουν απο τα πρακτορεια ειδησεων τους δρυμη κατηγορω και να "καταγγελλουν" την σιωνιστικη εισβολη, τον Ρηγκαν να ανακοινωνει οτι "ολες οι ξενες δυναμεις πρεπει να αποχωρουν", τον ΟΗΕ να καταδικαζει και να "συμπαρισταται" στο δραμα του Παλαιστινιακου λαου, τον Κανταφι να φωναζει και να απειλει απο την Τριπολη, τον Χουσειν της Ιορδανιας να στεκεται αλληλεγγυος, τους Συριους να βλεπουν τους Ισραηλινους να μπαινουν στο Λιβανο και την σφαγη να συνεχιζεται σε θεαμα Τ.β.ς με ηθοποιους θυματα και θυτες, υπευθυνους και "αθωους". Απλη, κοινη και επιφανιακη ειδησεογραφια, εντυπωσιακες περιγραφες γεγονοτων, ανθρωπιστικες κραυγες διαμαρτυριας για τους νεκρους και τραυματιες.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Για τα παραδοσιακα κομματα της "αριστερας", μικρα και μεγαλα, η πληροφορηση περναι με μια καταγγελια των Ισραηλινων σαν νεο-ναζι και καταδικης της εισβολης, με υποστηριξη του "εθνικου" αγωνα των Παλαιστινιων: οι Παλαιστινιοι ενας διωγμενος λαος στο Λιβανο που ζητα την αναγνωριση του δικαιωματος "πατριδας", με τον Αραφατ αρχηγο και την οργανωση της PLO να παλευει με τον στρατο της τους σιωνιστες και τους Αμερικανους. Αναγνωριση βεβαια της PLO σαν "μοναδικου" εκφραστη του αγωνα, ουτε κουβεντα για τις εξεγερμενες μαζες του προλεταριατου των Παλαιστινιων και του Λιβανου. Αυτοι εχουν αρχηγο, την οργανωση και τον στρατο τους.

Κανεις λοιπον δεν μιλαει για κοινωνικες ταξεις, για τους αγωνες του Παλαιστινιακου προλεταριατου, για την κοινωνικη, ρατσιστικη και αποικιοκρατικη καταπιεση που περναι οι Παλαιστινιακες μαζες μεσα στο Ισραηλ, στα κατεχομενα εδαφη, στο Λιβανο και στις Αραβικες χωρες απο τους αραβες... αδελφους τους. Κανεις συνεπως δεν μιλαει για τις προοπτικες του κοινωνικου αγωνα που ανοιγονται στη Μεση Ανατολη, χρησιμοποιωντας σα μοχλο τον αγωνα εναντια στο Ισραηλ, γιατι δεν τους συμφερει.

Το θεμα γι αυτους ειναι μοναχα εθνικο. Ετσι προσπαθουν να μαντρωσουν τους "ζηηρους" Παλαιστινιους προλεταριους και τις καταπιεσμενες μαζες σε ενα μινι-κρατος και να γλυτωσουν συναμα κι αυτες οι αραβικες αστικες ταξεις απο την μπαρανταποθηκη που λεγεται Παλαιστινιοι.

Αυτό είναι το νόημα της μανούβρας που περνάει τα διεθνή μέσα ενημέρωσης και τα συμπα-
ραστευόμενα "προοδευτικά" κομμάτια: Ο αγώνας βαίνει μοναχά ζητήμα αποχτήσης πατρίδας από
τους Παλαιστίνιους.

Έτσι το ζήτημα της ταξικής πάλης θαβεται κι οι αστοί της Δύσης μπορούν να ναι ησυχίοι
(αλλά για πόσο αραγε;) ότι το μικρόβιο της ταξικής πάλης δεν απειλεί να μεταδοθεί στους
"δικούς" της προλεταριούς.

Με αυτόν τον τρόπο φρεναρεται και παραμορφώνεται κάθε κινητοποίηση από τα κάτω, κάθε
εμπράχτη μορφή διεθνικής αλληλεγγύης από την εργατική τάξη στους ταξικούς συμμαχούς
της Παλαιστίνιους και Λιβανέζους. Από εκεί ξεκινά η "Παλαιστινιολογία" και το "λαϊκό"
ρεύμα συμπαράστασης που ουσιαστικά δεν είναι παρά ένα ψέμμα.

Μια ρετιναρισμένη μέθοδος εκτονώσης της αγανάκτησης των μαζών και ιδεολογικής καταστολής
τους.

Και κάτι άλλο: Μέσα από την προπαγάνδα της πάλης των "καλών" λαών εναντίον στους κακούς
λαούς προετοιμάζεται το έδαφος της ταξικής συνεργασίας, δηλ. "εθνικής ενότητας" του προλε-
ταριάτου με την αστική τάξη της χώρας του στο αυριανό ιμπεριαλιστικό σφαγείο για την
υπεράσπιση του "καλού" ιμπεριαλιστικού μπλοκ εναντίον στο "κακό" ιμπεριαλιστικό μπλοκ.

Η υποστήριξη του ΠΑΣΟΚ

Υποστήριξη που δίνει το πασοκ στο ΡΛΟ δεν πρέπει να μας εκπλήσει ιδεολογικά και πολι-
τικά είναι πολύ κοντά στο ΡΛΟ ο εθνικός αγώνας, εθνική συμπαράταξη όλων των τάξεων,
εθνική ανεξαρτησία μικροαστικός αντιιμπεριαλισμός-αντιαμερικανισμός όπως κάθε μικροαστού
που συνθλίβεται από τον ιμπεριαλισμό (νερωμένος βεβαία γιατί το πασοκ όπως δείχνουν τα
ιδία τα γεγονότα, αλλά και για το ΡΛΟ που περάσε από την καταστροφή του ντόπιου χωροφυ-
λακού του ιμπεριαλισμού σε διακήρυξη για ειρηνική συνύπαρξη).

Από την άλλη πλευρά ο φιλοαραβισμός δεν είναι και ... τόσο ιδεολογικός. Υπάρχουν και τα
εθνικά κριτήρια συμπεριφέροντα... Ας μην ξεχνάμε ότι οι αραβικές αγορές είναι σημαντικώτατες
για τον Ελληνικό καπιταλισμό εφόσον κατέχουν την 2η θέση στις ελληνικές εξαγωγές,
και η δραστηριότητα των ελληνικών τεχνικών εταιριών στις αραβικές χώρες της Μ.Ανατολής
είναι επίσης σημαντική.

Η συμπαράσταση που δίνει το πασοκ πολιτικό εμφανίζεται με "μαζικές" συγκεντρώσεις
συναυλίες που για πρώτη φορά της καθοδηγεί όχι το κόμμα αλλά το κράτος το ίδιο, με
την "αίγίδα" του υπουργείου πολιτισμού για συμπαράσταση "στα παιδιά των Παλαι-
στινίων". Και εδώ βρίσκεται η μεγάλη απάτη- δημαγωγία των "σοσιαλιστών", το κράτος
να φαίνεται ότι υποστηρίζει τον ενοπλό "προοδευτικό" εθνικό αγώνα των Παλαιστίνιων
αρα και αυτό είναι "προοδευτικό", δηλ. νομιμοποιείται και παρουσιάζεται στα μάτια του
πλάκτου λαού το αστικό κράτος σαν "αγωνιστικό" κάνοντας να πιστέψουν οι προλεταριοί
ότι αυτό είναι το δικό τους κράτος.

Πραχτικά όπου εμφανίζεται το κράτος μέσω του πασοκ να στεκεται αλληλεγγύη βεβαία δεν
επρόκειτο ποτέ να δώσει όπλα και σφαίρες, όπως φωνάζουν μερικοί δημιουργώντας αυταπάτες
στους εκντοίους τους και στον κόσμο για τη φύση του σημερινού κράτους, αλλά "δίνει" αίμα,
(το αίμα είναι ακόμα στα υπογεία της τραπεζας).

Η διεθνιστική ταξική αλληλεγγύη μετατρέπεται σε κρατική βοήθεια. Ενώ η εκκλησία που
και αυτή δεν λείπει από το "λαϊκό" πνεύμα "συμπαράστασης" συγκεντρώνει κουτία γάλα,
εδώ η διεθνιστική αλληλεγγύη μετατρέπεται σε χριστιανική βοήθεια.

Τελικά η μόνη πραγματική συμπαράσταση στις αγωνιζόμενες Παλαιστινιακές και Λιβανικές
μάζες μπορεί να υπάρξει από την ταξική πάλη του παγκοσμίου προλεταριάτου εναντίον
τις λύσεις που προσπαθεί να επιβάλλει το διεθνές κεφάλαιο.

Η μακρινή πορεία των Παλαιστινιικών μαζών και οι λύσεις του Παλαιστινιακού

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΙΟΡΔΑΝΙΑ-ΓΑΖΑ

Υπάρχουν 1 εκατομμύριο Παλαιστίνιοι των οποίων 30% είναι ενεργοί. Από αυτούς το 60% είναι εργάτες, πράγμα που μας κάνει 200.000 προλεταρίους. Η μεγάλη πλειοψηφία των ενεργών Παλαιστινίων δηλαδή δεν είναι πια απαλλοτριωμένοι χωρικοί. Επίσης υπάρχουν μερικοί αστοί όπως ο δήμαρχος της Ναζαρετ, που είναι βιομήχανος, μερικοί μαγαζατορές ενώ οι μισοί και πάνω εργάτες δουλεύουν στο Ισραήλ. Αυτοί θεωρούνται ξένοι, είναι αναγκασμένοι να έχουν άδεια για εργασία, για κυκλοφορία, περνάνε από έλεγχο στα σύνορα δύο φορές την ημέρα και υποκείμενοι σε όλες τις διακρίσεις που ισχύουν στο Ισραήλ επίσης για τους Αράβες που έχουν ισραηλινή υπηκοότητα. Ο παλαιστίνιος εργάτης της Γάζας και της Υπεριορδανίας δουλεύει στους πιο κακοπληρωμένους τομείς: 52% στις κατασκευές, 19% στη γεωργία (στοιχεία του '73), παίρνει ένα μισθό ίσο με το μισό μισθό του ισραηλινού εργάτη και αυτά βέβαια χωρίς να παρούμε υποψη την διαφορά μεταξύ του εβραίου εργάτη και του αραβικού εργάτη που έχει ισραηλινή υπηκοότητα. (για περισσότερα στοιχεία σελ. 14.)

Αυτές οι διακρίσεις παίρνουν μεγαλύτερες διαστάσεις από το ανοιχτό κλεψίμο που γίνεται από το ισραηλινό κράτος. Ο παλαιστίνιος εργάτης βλέπει να χάνεται το 40% του μισθού του με την μορφή των διαφορών εισφορών, σε ποσοστό μεγαλύτερο από εκείνο ενός εβραίου εργάτη, που έχει δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση, στο ταμείο ανεργίας, στην συντάξη... ενώ ο παλαιστίνιος εργάτης των κατεχομένων εδαφών δεν έχει δικαίωμα σε τίποτα.

Αυτά για την οικονομική κατάσταση και δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι δίπλα σε όλα αυτά υπάρχουν στο Ισραήλ και διακρίσεις φυλετικές, θρησκευτικές που μετράνε. Για παράδειγμα ο αράβας με ισραηλινή υπηκοότητα έχει ένα αυτοκίνητο με διαφορετική πινακίδα από αυτή του εβραίου ισραηλινού· είναι λοιπόν σημάδεμένος ο ίδιος από το γεγονός ότι είναι αράβας, όπως οι εβραίοι στην Ευρώπη έπρεπε να φορούν αστρο του Δαβίδ. Αυτοί οι αραβοισραηλinoί που είναι 500.000 υπομένουν διακρίσεις που είναι σκληρές από το γεγονός ότι το εβραϊκό κράτος είναι βασισμένο στη θρησκεία. Έτσι, λοιπόν ο αραβοισραηλινός βρίσκεται σε μια κατάσταση πολιτικής και κοινωνικής κατωτερότητας.

Αλλά ο παλαιστίνιος που περνάει τα σύνορα 2 φορές την ημέρα για να εργαστεί αντιμετωπίζει μια χειρότερη κατάσταση μιας και στα κατεχόμενα εδάφη είναι το κράτος του διαρκούς πολέμου αυτό που υπάρχει, είναι ο στρατός αυτός που έχει το πάνω χέρι με όλους τους νόμους των διακρίσεων που υπάρχουν στο Ισραήλ, με μια νομοθεσία δηλαδή που έγινε από τους Άγγλους τα χρόνια του '30- εκείνη την εποχή όσοι έρχονταν στη Παλαιστίνη θεωρούσαν αυτούς τους νόμους ίδιους με των ναζί- που τώρα είναι το Ισραήλ που τους εφαρμόζει εναντίον των παλαιστινίων.

Ακόμη περισσότερο, το Ισραήλ ενίσχυσε την νομοθεσία αυτή με μια βαρβαρότητα αρκετά δημοκρατική και πολιτισμένη, π.χ. αυτός που γίνεται αντιληπτός ότι ανήκει στο PLO βλέπει το όπλι του να ανατινάσσεται στον αέρα.

Αυτή η καταπίεση, αυτές οι διακρίσεις αποικιακού και φυλετικού τύπου είναι απόλυτα δέμενες με τη σύσταση αυτού του ίδιου του ισραηλινού κράτους με την ύπαρξη του και δεν μπορούν να εξαφανιστούν παραμαζί με αυτό.

Το Ισραήλ δεν είναι απλά ένα αποικιακό κράτος, είναι ένα κράτος μισθοφορικό. Ένας από τους λόγους ύπαρξης του Ισραήλ- που ιδρύθηκε από τον δυτικό ιμπεριαλισμό με σκοπό να βάλει εμπόδιο στον δρόμο του κινήματος της εθνικοαστικής χειραφέτησης- είναι να χρησιμοποιεί σαν χωροφυλάκιο για όλη την περιοχή. Δεν είναι λοιπόν απλά μια απειλή για τις κατεχόμενες περιοχές ή για τα παλαιστινιακά στρατοπέδα της βύρην που βομβαρδίζει μπορεί να κάνει επιδρομές και στο Ιράκ... Είναι λοιπόν ικανό να παίζει το ρόλο του χωροφυλάκα σε όλη την περιοχή. Χρειάζεται λοιπόν να γίνει φανερό πως το κράτος του Ισραήλ- παραρτήμα του Ευρωπαϊκού κοινωνικού ιστού στη Μέση Ανατολή- είναι μια μηχανή ιμπεριαλιστικού πολέμου

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

Η θεωρία που είναι "της μοδας"-που αποκυρφηχτηκε απο το PLO το 73 και που είναι αποδεκτη απο ολο το κοσμο με προϋποθεσεις είναι η δημιουργια ενος μινι παλαιστινιακου κρατους στην Υπεριορδανια και στη ζωνη της Γαζας, ενα κρατος 2 κομματιων, που θα αναγνωριζει τα συνορα του Ισραηλ και θα είναι αναγνωρισμενο και σεβαστο απο το Ισραηλ και ολα τα κρατη.

Πρεπει να πουμε πως απο την επαναστατικη σκοπια δεν μπορεί κανεις ναειναι αντιθετος στην υπαρξη ενος μεταβατικου κρατους σε μια ελευθερωμενη ζωνη που να χρησιμευη σαν βαση πολεμου με σκοπο την καταστροφη ολης της ιμπεριαλιστικης αλλυσιδας της ορεινης και της κοινης. Ο σιωνισμος είναι ενας ισχυρος κρικος στη Μεση Ανατολη. Αλλα δεν εχουμε να κανουμε με κατι τετοιο εδω, ακομη κι αν μερικοι παρουσιαζουν το μινι-κρατος σαν πολεμικη βαση εναντιον του Ισραηλ. Στη πραγματικοτητα κατι τετοιο είναι αδυνατο. Μπορει κανεις να ξαναπαρει την ιδεα του σχεδιου Φαχντ του προηγουμενου χρονου που εγινε αποδεκτη τελικα απο ολους τους ευρωπαικους ιμπεριαλισμους, τις ΕΠΑ και απο τον Αραφατ σε καποια στιγμη (αλλα όχι και απο το PLO), εκτος απο το Ισραηλ και τη Συρια. Αυτο το σχεδιο προτεινει σαν καταληξη οτι ολος ο κοσμος θα δεσμευτει να σεβαστει τα κατεστημενα συνορα στην περιοχη και ιδιαιτερα του Ισραηλ κατι που σημαινει πως ολοι οι ιμπεριαλισμοι, ολα τα κρατη της περιοχης θα εγγυηθουν στο Ισραηλ οτι δεν προκειται να ενόχληθει απο το μινι-παλαιστινιακο κρατος. Με τετοιες συνθηκες πως θα μπορεσει ενα τετοιο κρατος να γινει μια βαση ικανη να καταστρεφει το κρατος του Ισραηλ; Κατι τετοιο δεν είναι δυνατό.

ΠΟΙΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΤΕΤΟΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ;

Θεωρητικα ολα τα κρατη της περιοχης ενδιαφερονται να ηρεμηση η παλαιστινιακη φωτια-που εχει προκαλεσει κυματα αναταραχης αλλες φορες στην Ιορδανια, επειτα στο Λιβανο, που εχει στείλει παλαιστινιους λιγο-πολυ σε ολες τις χωρες του κολπου και που αργα η γηγορα θα μπορουσαν να προξενησουν προβληματιστη ροη του πετρελαιου και στον εφοδιασμο των ιμπεριαλιστικων δυναμεων -και οι παλαιστινιοι να αποχτησουν ενα "κοκκαλο για να μασαν" ωστε να είναι δυνατη η επαναφορα τους στη ταξη μεσα σε μια πατριδα και η επαναφορα στη ταξη της καταστασης γενικα.

Για ολους τους ιμπεριαλισμους είναι επίσης μια λυση αν και υπαρχει ενα προβλημα: η υπαρξη του Ισραηλ. Η συμφωνια λοιπον είναι δυσκολο να βρεθει. Το προβλημα για το κρατος του Ισραηλ-που εχει μια κοινωνικη βαση φερμενη απο την Ευρωπη και ΕΠΑ και που αποτελείται απο μικροαστους, στελεχη ... πανω απο ολα-είναι να βρισκει εργατικα χερια στη περιοχη απαλλοτριωνοντας εδαφη και εργαζομενους. Είναι γι αυτο που το ισραηλινο κρατος εχει μια επεκτατικη ταση παρα την εκκένωση του σινα, συνεχιζει να αποικει την Υπεριορδανια και Γαζα, να προσαρτει το Γκολαν, να προσαρτα Ν. Λιβανο (πρακτικα εχει γινει), επεχτατικη ταση που δεν ελλατνεται, αντιθετα το Ισραηλ είναι ενα στοιχειο αποσταθεροποιητικο -για την αστικη ισοροπια στη περιοχη. Ήταν ενας παραγοντας που εμποδισε τη δημιουργια ενος μεγαλου αραβικου κρατους και σημερα είναι στοιχειο αποσταθεροποιησης των δυναμεων, γιατι δεν μπορει να ζησει παρα σπρωχνοντας λιγο πιο μακρια τους αλλους. Αυτο παει να πει οτι η ειρηνη και ο σεβασμος των συνορων των κρατων δεν είναι δυνατη παρα δημιουργωντας ενα συστημα δυναμεων αρνητικο για το Ισραηλ, ειτε ,πραγμα που αναζητειται σημερα, δημιουργωντας ενα μινι παλαιστινιακο κρατος με την εγγυηση του ιμπεριαλισμου περιμενοντας πως αυτο θα μπορεσει να ασκησει πρεση στο Ισραηλ.

Αυτο είναι το σχεδιο που προωδεται απο το PLO και ειδικα απο τον Αραφατ, που δεν εχει προοπτικη απεναντι στις ΕΠΑ αλλα προσπαθειται διαμεσου της Ευρωπης, η σοσιαλικη διεθνους δηλ. να διαπραγματευθει την δημιουργια αυτου του κρατους. Μπορει κανεις να διαβασει αυτα που λεει ο Κραιτσν (Αυστρια).

Στην ερωτηση "είναι οι παλαιστινιοι ευχαριστημενοι με τονα δημιουργησουν ενα κρατος στην Υπεριορδανια -Γαζα;" Ο Κραιτσν απαντησε : "Ο Αραφατ μου ειπε και το επανελαβε

μου ειπε οτι τα αποτελεσματα της καινουργιας καταστασης, δηλ.οι συσσεις με το Ισραηλ είναι διαπραγματευσιμα οποτε αναρωτιεται κανεις αμεσως : "Ειναι ενα τετοιο κρατος βιωσιμο ;"

Μιλησα για αυτο με τους Σαουδαραβες και μου ειπαν : "Ειναι δικη μας υποθεση,οικονομικα παρουμε εμεις την ευθυνη για την Παλαιστινη, αφηστε μας να κανονισουμε " Με τετοιους αναδοχους οι παλαιστινιοι θα εχουν λιγοτερα χρηματιστικα προβληματα απο τους ισραηλινους και ολα αυτα θα είναι επισης εξαισια για το Ισραηλ,απο την αποψη της αμυνας του".

Να η προσπαθεια λυσης που μαγειρευεται. Ειναι κατι τετοιο δυνατο; Ειναι ευχης εργον για τα Αραβικα κρατη (εκτος Συριας), το ιδιο και για τον ιμπεριαλισμο κατω απο ορισμενες συνθηκες.Για να δεχθει ομως το Ισραηλ θα πρεπει να δεχθει μια στρατιωτικη ηττα, κατι που κανεις δεν το ευχεται μιας και το εχουν αναγκη οντας ο πιο αποτελεσματικος χωροφυλακας απαλους κυρια μετα την πτωση του Σαχη, την ηττα του Ιρακ, την ασταθεια της Αιγυπτου. Επι πλεον δεν μπορεί να θεωρησουμε τη Σαουδαραβια σαν αποτελεσματικο χωροφυλακα στην περιοχη.Γιατι ο πιο γερος χωροφυλακας είναι, ακομη, αυτος που στηριζεται στη δημοκρατικη συναινεση,στον εθελοντικο καταναγκασμο,αυτος που εχει στο εσωτερικο του το πιο δυνατο υπερταξικο μετωπο.Το προβλημα είναι οτι αντιστα χρενια οι ιμπεριαλισμοι πιεζαν το Ισραηλ για τη δημιουργια ενος μινι παλαιστινιακου κρατους, η παρούσα εξελιξη των πραγματος κανει ωστε το Ισραηλ να μπορεί ολο και περισσοτερο να θετει την δικη του αποψη, μιας και οι ιμπεριαλισμοι εχουν ολο και περισσοτερο αναγκη το Ισραηλ σαν χωροφυλακα της Μεσης Ανατολης.

ΤΙ ΑΠΟΜΕΝΕΙ ΣΑΥ ΛΥΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΧΤΕΙ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΕΝΑ ΜΙΝΙ-ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ;

Το να είναι αυτο το κρατος πολυ λιγο παλαιστινιακο και ακομη λιγοτερο πραγματικο κρατος. Στη πραγματικοτητα δηλ. μια περιοχη -κοιτwnας, ενα αραβικο μπαντουσαν. Οι ισορροπιες είναι δυσκολες και καθημερινα αμφισβητουμενες, δεν μπορεί λοιπον κανεις να εγγυηθει πως αυτη η λυση θα επιβληθει τελικα. Αλλα αν επιβαλονταν τι θα κερδιζαν οι παλαιστινιοι εργατες, οι εκμεταλλενομενες μαζες, ακομη και οι παλαιστινιοι αστοι που εχουν εθνικες διεκδικησεις; Για να απαντησει κανεις εδω πρεπει να δει πως συζετονται τα διαφορα κοινωνικα στρωματα της περιοχης.

Ηπαλαιστινιακη αστικη ταξη κανει ήδη θαυμασιες δουλιες στην Παλαιστινη και Ιορδανια, για να εχειτο κεφαλι της ησηχο είναι ετοιμη να αποδεχει ακομα μεγαλυτερες "εκπτώσεις" στο μελλοντικο κρατος της.Αλλες φορες ηταν υπερ ενος κρατους δημοκρατικου η λαικου για ολη την Παλαιστινη,τωρα είναι υπερ ενος μινι κρατους στην Ιπεριορδανια και Γαζα.

Για τους παλαιστινιους εργαζομενους που είναι πολιτες του Ισραηλ το μινι κρατος θα τους αφησει πολιτες του Ισραηλ, δηλ. στο ελεος των εθνικων, θρησκευτικων... διακρισεων, γιατους τιπτα δεν θα αλλαξει.Για τα 2,5 εκκατομυρια που βρισκονται στις αλλες αραβικες χωρες, θα επιστρεφουν στην Ιπεριορδανια και Γαζα; θα πρεπει να αναρωτηθει κανεις θα καταφερουν κατι τετοιο;

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΑΡΑΒΙΚΑ ΚΡΑΤΗ

Να τα δικαιωματα των εργαζομενων στο Λιβανο :Στη περιοχη του ΤΑΛ ΕΛ ΖΑΑΤΑΡ,οπου βρισκεται 69 των εργοστασιων, και τα 2/3 των επενδυμενων κεφαλιων στη λιβανικη βιομηχανια, οινομοι που υποκεινται οι παλαιστινιοι εργατες είναι ο πιο καταπιεστικοι του Λιβανικου κρατους: 1) Ο παλαιστινιος εργατης δεν εχει δικαιοωμα να δουλευει στις επιχειρησεις που απασχολουν πανω απο 50 εργατες εκτος αν είναι κατοχος ειδικης αδειας (που ομως σ'ολα τα κρατη αγοραζεται σε πολυ μεγαλη τιμη).

2) Δεν εχει δικαιοωμα κοινωνικης ασφαλισης και αυτο παρα τις κρατησεις που γινονται πανω στο μισθοτου γιαυτον το λογο.

3) Οι γυναικες και οι ανηλικοι απεναντιας εχουν δικαιοωμα να δουλευουν σε μεγαλυτερες

επιχειρήσεις με μισθους κατωτερους απο το βασικο μεροκαματο η μισθρ.

4) Αυτοι που δουλευουν σε εργοστασια που απασχολουν λιγωτερους απο 50 εργατες υποκεινται σε μια εντονη εκμεταλλευση (απειλες, αυθαιρετες απολυσεις, αδειες χωρις αποδοχες κ.λ.π.).

5) Πολλοι εργατες της περιοχης του Τα ελ ζαатар μεταναστευουν στη Λιβυη, Γερμανια, Εμιρατα του Περσικου κολπου, οπου ο συνδικαλισμος ειναι απαγορευμενος.

6) Ο μανιατος μισθος του παλαιστινιου εργατη δεν ξεπερνει ποτε τις 400 λ (λιβανικη λιρα), η μεγαλη τους πλειοψηφια κερδιζει μεταξυ 150 και 300 λιρες ενω το '72 μια μελετη του βασικου μισθου στο Λιβανο εδειχνε το μεσο ποσο 425λ.

Να λοιπον ποια ειναι η κατασταση των παλαιστινιων προλεταριων που θα παραμεινουν για να δουλευουν στις διαφορες αραβικες χωρες και που θα υπομενουν και εθνικες διακρισεις και η ιδια κατασταση υπαρχει στην Ιορδανια και τις υπολοιπες χωρες του Περσικου κολπου.

Οι εργαζομενοι που σημερα βρισκονται στην Υπεριορδανια και που θα ελευθερωνοντουσαν απο την αμεση εξουσια του Ισραηλ, στη πραγματικοτητα δεν θα ειναι ελευθεροι απο το γεγονος οτι νυκτα και μερα τα πραγματα θα ειναι ιδια οπως πριν. Θα μπορουσε κανεις να θεσει το ερωτημα ενος βιωσιμου παλαιστινιακου κρατους, δηλ. αν θα ηταν δυνατο να δημιουργηθουν αρκετες βιομηχανιες στην Υπεριορδανια ωστε οι παλαιστινιοι εργατες να μην χρειαζονται να δουλευουν στο Ισραηλ. Αλλα το προβλημα ειναι οτι μια απο τις προυθεσεις υπαρξης του Ισραηλ και συνεπως και της σταθεροτητας του ειναι η εκμεταλλευση αραβων εργαζομενων και αν δεν τους εχει, αυτο γινεται αιτια πολему, κατι που το ξεφει ο ιμπεριαλισμος και ολος ο κοσμος. Ειναι λοιπον μια μη εφαρμοσιμη λυση και η υπαρξη ενος μινι-κρατους δεν μπορει να εχει αλλο χαρακτηρα απο αυτον του κρατους κοιτωνα.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΛΙΨΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΓΙΑ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΕΣ ΜΑΖΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΙ

Εχουν ηδη αποκτησει την πειρα οτι δεν μπορουν να στηριχθουν σε κανενα αραβικο κρατος της περιοχης: Η Ιορδανια τους συνετριψε το 70-71 (μαυρος Σεπτεμβρης), η Συρια εκανε την ταξη να βασιλεφει στο Λιβανο το 76, βομβαρδισε το Τα ελ ζαатар και σημερα παρουςιαζεται ακομη πιο ριζοσπαστικη απο το ΡΛΟ με το να αρνιεται καθελυση συμβιβασμου με τον ιμπεριαλισμο και την αντιδραση. Στην πραγματικοτητα αυτη ειναι η βιτρινα:

Η Συρια πρεπει να παιζει αυτο το χαρτι για να πετυχει μια σφαιρικη λυση του μεσανατολικου και οσο δεν εχει αυτη την υποσχεση αρνιεται καθε ειδικη λυση και προσπαθει να παρασυρει πισω της ενα μερος των παλαιστινιακων μαζων ακομη και εναντια στο ΡΛΟ, ειναι ακομη αυτη η σταση που Συρια αντιπαραθετει στο Γαλλικο ιμπεριαλισμο οταν αυτος υποστηριζει τη δημιουργια του μινι παλαιστινιακου κρατους, εναντια στη Συρια (αυτος ειναι και ο ρολος του σχεδιου Φαχντ, προσπαθωντας να μεινει η Συρια εξω απο τον χορο).

Ολα τα κρατη της Μεσης Ανατολης στηριζονται στην ταξη, στην κοινωνικη σταθεροτητα και η παλαιστινιακη παλη ειναι ενας παραγοντας αταξιας.

Μπορει κανεις απλα να θυμισε οτι κατα την διαρκεια της γενικης απεργιας στην Υπεριορδανια, εγιναν σε μερικες αραβικες χωρες εκδηλωσεις συμπαραστασης, πχ στο Κουβειτ, αυτες κατεσταλησαν βιαια απο την αστυνομια του Κουβειτ.

Καθε φορα που οι εκμεταλλευομενοι προσπαθησαν να ανορθωνουν και να πιεσουν χτυπηθηκαν οχι μονο απο το Ισραηλ αλλα και απο ολα τα υπαρχοντα καθεστωτα.

Πραγμα που παει να πει πως η εξεγερση εναντια στο σιωνισμο ειναι μοχλος παλης απο τη φύση του, εναντια στα αστικα καθεστωτα της περιοχης, ειναι ενα σπουδαιο στοιχειο που το προλεταριο πρεπει να χρησιμοποιησει στη σωστη του αξια.

Ο ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Βεβαια η εργατικη ταξη εχει εναν διαφορετικο τροπο αντιληψης αυτου του ζητηματος απο τους αστους. Για τους αστους η εξεγερση των εργατων ειναι στην υπηρεσια της εθνικης παλης, κατι που εκφραζεται θεωρητικα απο ολα τα εθνικα κινήματα, οπως το λεει το ΡΛΟ αλλωστε:

"ο αγωνας της εργατικης ταξης ειναι ακεραιο μερος του κινήματος του εθνικου αγωνα εναντια στην κατοχη, στην ξενη επιρροη."

Για την εργατική τάξη είναι το αντιθετο.Ο εθνικός αγώνας,εφ' όσον υπάρχει,είναι ένα στοιχείο του αγώνα της εργατικής τάξης για την κοινωνική απελευθέρωση.Κι ακόμα περισσότερο όταν η αστική τάξη δεν είναι ικανή ούτε να λύσει το εθνικό ζήτημα που ενδιαφέρει τους εργάτες.Η αστική τάξη των Παλαιστινίων μπορεί να είναι ικανοποιημένη από την υπαρξη ενός μινι παλαιστινιακού κράτους,αλλά το μινι κράτος δεν εξαφανίζει την φυλετική,θρησκευτική...καταπίεση του Ισραήλ.Είναι αυτό που αναγκάζει τις εκμεταλλευόμενες μαζες να αγωνίζονται ακόμη κι όταν η αστική τάξη έχει φτάσει στον εθνικό σκοπό.Η εργατική τάξη πρέπει να συνεχίσει το εθνικό κίνημα,οχι κάνοντας το τελικό της στοχο,αλλά βάζοντας το μες τον αγώνα της κοινωνικής απελευθέρωσης που αυτή τη φορά εμφανίζεται σε μια περιοχή τελείως μεταμορφωμένη από τον καπιταλισμό κι όπου όλα τα κράτη είναι λίγο ή πολύ καπιταλιστικά.(Δεν μπορούμε φυσικά να συγκρίνουμε την Συρία με την Σαουδική Αραβία,που δεν σημαίνει ότι η Σ.Αραβία είναι προοδευτικότερη από την Συρία,παντως και τα δυο κράτη είναι εναντια στον αγώνα του προλεταριάτου.) Παντως σε όλες τις περιπτώσεις η επανάσταση εναντια στην καταπίεση στην Παλαιστίνη και στο σιωνισμό είναι ένας μοχλός της κοινωνικής απελευθέρωσης της εργατικής τάξης στη Μεση Ανατολή.

ΑΛΛΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΜΟΧΛΟΙ

Μπορούμε να βρούμε ένα κοινό χαρακτηριστικό όλες της εργατικής τάξης στη Μεση Ανατολή:Είναι η καπιταλιστική εκμετάλλευση όπως το δείχνει μια στατιστική.Ας δούμε τη Μ.Ανατολή στη γονιμή ημισέληνο(Ισραήλ,Συρία,Ιορδανία,Ιράκ):υπάρχουν 47 εκ.κατοίκοι από τους οποίους 4,4 εκ. ενεργοί εργάτες.Με τις οικογενείες τους(αυτό μας κάνει 30 τοις εκατό του πληθυσμού(όσον αφορά το αστικό προλεταριάτο)).Αν πάρουμε την Αιγύπτο σε 37 εκ κατοίκους υπάρχουν 2,6 εκ. εργάτες.Ιράν:σε 36 εκ.έχουμε 3 εκ. εργάτες.Συνολικά στην Αραβική Μεση Ανατολή σε 84 εκ. κατοίκους υπάρχουν 6 εκ.εργάτες.Προσθετώντας την Τουρκία,το Ιράν φτάνουμε σε 11 εκ. εργάτες χωρίς τις οικογένειες,τους ανεργούς,τις προλεταριοποιημένες μαζες. Έχουμε λοιπόν ένα καπιταλισμό που έχει μεταμορφώσει τελείως την κοινωνία. Ακόμη κι αν υπάρχουν ακόμα αρχαϊκές σχέσεις στην περιοχή και αρχαϊκοί τομείς στο κράτος. Υπάρχει χοντρά-χοντρά μια σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία με όλες τις αντιθέσεις της,που κάνουν την εκμετάλλευση οξυμένη,απο ένα σωρο αλυτουμε παραγοντες αναμεσα στον μοντερνισμό απο τη μια και τον αρχαϊσμό απο την άλλη και ιδίως απο το φανταστικό βαρος όλων των ιμπεριαλιστικών σχέσεων στη Μ.Ανατολή.Οντως η Μ. Ανατολή είναι σημαντική και ζωτικής σημασίας για την Ευρωπη,τις ΕΠΑ και τη Ρωσσία(πρωτες υλες) αλλά είναι εξ ίσου μια ζωνη συγκρούσης των ιμπεριαλιστικών σχέσεων. Οι ειδικοί στα στρατιωτικά την θεωρουν σαν τη δευτερη ζωνη ιμπεριαλιστικου μετωπου μετα την κεντρικη Ευρωπη (Γερμανία-Πολωνία).Αυτο παει να πει ότι ο ιμπεριαλισμος συγκεντρωνει εδω μια φανταστικη πολιτικη,οικονομικη και στρατιωτικη πιεση,ετσι ωστε το προλεταριατο της περιοχης να υποφερει μια τεραστια καταπιεση.

Η εργατική τάξη της Μ.Ανατολής έχει απεναντι της την οικονομική εκμετάλλευση αλλά επίσης και αρκετές πολιτικές διεκδικήσεις ανικανοποίητες π.χ το δικαίωμα της οργάνωσης,ήμιαι το αποτελεσμα του τροπου που δημιουργήθηκαν τακράτη της Μ.Ανατολής,δηλαδή"απο τα πάνω".Έχουν κρατήσει λοιπόν εθιμα μισο-βαρβαρικά:ετσι εδωκε στο Ιράν με τι βαρβαροτητα καταπιεζεται ο παραμικρος κοινωνικος αγώνας.Αυτα τα καθεστωτα διαίωνιζουα αρκετες σχεσεις της πατροπαροδης δεσποτειας (οπως η διωξη των θρησκευτικων μειονοτητων,εθνικοτητων κλπ) και τις εφαρμοζουν ιδιαιτερα στη γραφειοκρατεια,στο στρατο και σε ολα τα ελεγχόμενα κλάματα.Η κατάσταση σήμερα έχει στη διαθεση του.Είναι αυτό που προκαλεί όλη αυτή τη κτηνωδική καταπίεση. Όταν κοιτάζουμε την Ευρωπη βλέπουμε την Ισπανία με την κτηνωδική παραδωση της που προερχεται απο την ελθειψη μιας αληθινης αστικής επαναστασης,οπου η αστική τάξη, εβαλε στην υπηρεσια της ολη αυτη τη πατροπαροδοτη καταπιεση.

Η Μεση Ανατολή είναι δεκα φορές η Ισπανία,οι κατατρεγμενοι βασκοι στη Μ.Ανατολή είναι όλες ο κοσμος:οι Κουρδοι,πολλες εθνικες και θρησκευτικες μειονοτητες...και όλα αυτα τα ζητηματα οξυνουν τη παλη του προλεταριάτου και κανουν ακόμη πιο ανυποφορες τις σχεσεις της καπιταλιστικης παραγωγης χωρις να μιλήσουμε για την εθνικη καταπιεση,την κατωτερωτητα της γυναικας,τις θρησκευτικες διακρισεις,τη μοναρχια στα Αραβικά Εμιράτα και στη Σαουδική Αραβία.Επιπλεον το προλεταριατο υποχρεωνεται να φερει το βαρος των ιμπεριαλιστικων προνομιων που είναι εξουθενωτικά/π.χ Σαουδικη Αραβία).Ειδαμε ότι στο Ιράν το προλεταριατο ηταν παραγοντας της επαναστασης και επιπλεον ότι επρεπε να αντιμετωπισει κι εκεί το κράτος-χωροφυλάκα,το Ισραήλ.Ετσι οι ΕΠΑ θέλουν να δημιουργήσουν ένα TASK-FORCE (ειδικό αποσπασμα των δυναμεων γης,αερος και θαλασσης) 200.000 αντρων ενω ο Ισραηλινος στρατος αριθμει 164.000 αντρες και είναι ήδη εκεί,που σημαίνει ότι ο ιμπεριαλισμος είναι ήδη παρων και ετοιμος για μαχη.Αυτο εξηγει ένας δημοσιογραφος της εφημεριδας"NOUVEL OBSERVATEUR"λεγοντας ότι γενικά τα κράτη έχουν ένα στρατο ενω το Ισραήλ είναι ένας στρατος που εδωσε στον ε

αυτο του ενα κρατος. Παντως αυτο σημαίνει πως ακόμη και για εναν δημοκρατη, το Ισραήλ είναι ενας γερος στρατος, ενα κρατος στρατικοποιημενο, ενα κρατος μισθοφορων.

Το προλεταριατο λοιπον της περιοχης σκονταφτει απ' ευθειας, δια μεσου του σιωνισμού, στον Αμερικανικο ιμπεριαλισμο, σαν αντιπροσωπο οχι αρχαϊκων σχεσεων αλλα μιας ταξης μοντερνας, πολιτισμενης και συνεπως πιο αποτελεσματικης. Η εργατικη ταξη για να παλεψει εναντια στον ιμπεριαλισμο και στα κρατη της περιοχης 'χει αναγκη να ενωσει γιγαντιαιες δυναμεις. Βλεπουμε πως εναντιον ενος μικρου αριθμου εκμεταλλευομενων μαζων στη Μ. Ανατολη ορτωνονται φανταστικες δυναμεις οπως στον Λιβανο, οπου οι Λιβανεζικες εκμεταλλευομενες μαζες χερι με χερι με τις παλαιστινιακες μαζες, δεχτηκαν φανταστικα χτυπηματα.

Αυτη η ενωση πρεπει να κατορθωσει να βρει μια αντιληψη και μια κατευθυνση, που να μπορουν να ενωσουν ολες τις εκμεταλλευομενες μαζες, ωστε επιτελους να μπορεσουν να αντιμετωπισουν αυτο το μπλοκ των αστων και των ιμπεριαλιστων στη Μεση Ανατολη. Πραγμα που σημαίνει οτι η παλη του προλεταριату, περισσοτερο απο αλλες περιοχες-γιατι εδω η συγκεντρωση των δυναμεων της αντιδρασης είναι πολυ πιο σημαντικη- 'χει αναγκη απο μια συγκεντρωση ακόμη μεγαλυτερη, στο συνολο της Μ. Ανατολης και οτι συνεπως πρεπει να παραμερισει τα διαφορα εθνικα συνορα.

Μπορουμε σχετικα μ' αυτο να κανουμε μια μικρη παρατηρηση για να δειξουμε οτι οι υλικες προϋποθεσεις της ενωσης υπαρχουν: Εαν παρουμε τα Αραβικα κρατη της Μ. Ανατολης χωρις την Αιγυπτο (Συρια, Ιρακ, Λιβανο, Ιορδανια, Σαουδικη Αραβια και τα Εμιράτα) εχουμε 4,4 εκ. εργατες (1978) απο τους οποιους 1,6 εκ. Αραβικης εθνικοτητας, 1,6 εκ. Αραβες που δεν είναι στις χωρες τους (π.χ οι Γεμενιτες που δουλευουν στη Σαουδικη Αραβια δεν είναι στη χωρα τους). Εχουμε λοιπον για εναν εργατη που 'χει τα δικαιωματα της χωρας του εναν αλλο εργατη που 'χει λιγωτερα δικαιωματα και είναι περισσοτερο κατατρεγμενος. Στην συνεχεια εχουμε 800.000 Ασιατες (Ινδοπακιστανους, Φιλιππινεζους, Κορεατες). Εδω και δυο χρονια μια απεργια στο Κουβέιτ αριεμουσε 80 διαφορετικες εθνικοτητες.

Ο καπιταλισμος δημιουργει τις προϋποθεσεις για την ενωση των εθνικοτητων. Η ενωση δεν ανακαλυφτηκε και δεν είναι το απλο αποτελεσμα της θελησης ενος διεθνιστη. Ο προλεταριακος διεθνισμος είναι το αντικατοπτρισμα, στη συνειδηση, των υλικων προϋποθεσεων. Γι αυτο είναι μια ιδεα που 'χει μια δυναμη, δεν είναι μια ευχη αλλα μια ιδεα που μπορεί να υλοποιηθει οτη παλη.

Πρεπει να ξερούμε οτι η Ευρωπη είναι αυτη που εξαρταται περισσοτερο απο τη μεση ανατολη. Οι στατιστικες δειχνουν οτι αυτον το χρονο 40 τα εκατο των καταναλωμενων εμπορευματων στη Μ. Ανατολη προερχονται απο την Ευρωπη, κατι που είναι πολυ σημαντικό (ΕΠΑ 15 τα εκατο, Ιαπωνια 13 τα εκατο). Ο συνδεσμος μεταξυ της Μ. Ανατολης και της Ευρωπης είναι σημαντικος, πραγμα που δεν θέλει να πει βεβαια πως οι πολιτικες & στρατιωτικες σχεσεις με τις Ε.Α δεν είναι. Αλλα βλεπουμε καλα οτι υπαρχει μια πολυ μεγαλη σχεση με την ευρωπη οπως αλλωστε και αυτη που αφορά τη μετοναστευση: εργατες Αραβες, Τουρκοι. μια παλη στη μεση Ανατολη, ισως τα εργατων του πετρελαιου θα ειχε αμεσες & μηχανικες συνεπειες στις ιμπεριαλιστικες μητροπολεις της Ευρωπης, θα ηταν ενας παραγοντας κοινωνικης ασταθειας στην Ευρωπη και θα ευνοουσε την παλη του προλεταριату. Η παλη του προλεταριату και των εκμεταλλευομενων μαζων στη Μ. Ανατολη βοηθα λοιπον την παλη του προλεταριату στις ιμπεριαλιστικες μητροπολεις. Αμοιβαια ενας παραγοντας που δεν πρεπει να τον παραβλεπουμε είναι οτι εδω μια σημαντικη & αποτελεσματικη παλη του προλεταριату θα είναι ενας παραγοντας πολιτικης πολωσης που θα επιταγχυνει την δυνατοτητα για το προλεταριατο της Μ. Ανατολης να συγκροτηθει σε ταξη και να οργανωθεί πολιτικα.

Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΣΤΗ Μ.ΑΝΑΤΟΛΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΣΤΙΣ ΙΜΠΕΡΙΑΣΤΙΚΕΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

Στις ιμπεριαλιστικες μητροπολεις, σημαντικη βοηθεια για να ευνοηθει & να προωθηθει η παλη στη Μ. Ανατολη, είναι να καταπολεμηθουν οι παγιδες του σιωνισμού, ολη η δημαγωγια που προωθείται απο τη δημοκρατια και τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμο που κανουν τους Ευρωπαιους εργατες να θεωρουν τον εβραϊκο αποικισμό στη Μ. Ανατολη σαν ενα παραγοντα ιστορικο και προοδευτικο, θελοντας και μη.

Αυτο αντανακλαται πολιτικα μεσα στο γεγονος οτι οι αριστεριστες "σκονταφαν" στο παλαιστινιακο ζητημα. Τα αριστεριστικα ρευματα (σαν πολιτικη εκφραση) δεν πηγαν μακρυτερα απο τη διεκδικηση, στην παλαιστινη, αμοιβαιων παραχωρησεων του εθνικου αραβικου κινηματος και του εβραϊκου αποικισμού, ζητωντας τελικα στο αραβικο κινημα να αναγνωρισει το εβραϊκο κρατος. Παγιδευτηκαν κι αυτοι στα ορια των σοσιαλ-ιμπεριαλιστων.

Είναι καθηκον να σπασει αυτο το εμποδιο και να ευνοηθει η ενωση του προλεταριату της Ευρωπης με το προλεταριατο της Μ. Ανατολης...

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ PLO :

Απο την "καταστροφή του Ισραήλ" στην "ειρηνική συνύπαρξη"

Πίσω από τον ιδεολογικό "μάνδρα" του εθνικού αγώνα της PLO για την απελευθέρωση από τους Ισραηλινούς σιωνιστές των κατεχομένων εδαφών της Παλαιστίνης, της δημιουργίας πατρίδας και "ανεξαρτήτου" κράτους σε "δημοκρατική" βάση, την εθνική ενότητα ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες των Παλαιστινιων, κρυβονται και επιβάλλονται τα ταξικά συμφέροντα της μικρο-καπιταλιστικής τάξης των Παλαιστινιων που υπάρχει στα κατεχόμενα εδάφη, στην Ευρώπη, όσο και στις Αραβικές χώρες της Μέσης Ανατολής σαν τεχνικά-επαγγελματικά -πολιτικά στελέχη της δομής των κρατών τους.

Η αναπτυσσόμενη οικονομικά μικροαστική τάξη ενίωσε την ανάγκη της υπάρξης πατρίδας για να εγκαταστήσει εκεί τις βιοτεχνίες της, τα εργοστάσια της, το εμπόριο και γενικά τα οικονομικά "εθνικά" μέσα που ελέγχει. Ξεκινώντας από την βάση αυτή βλέπει την ανάγκη της διδρυγίας ενός κράτους "δημοκρατικού" στα κατεχόμενα εδάφη.

Παράλληλα οι Παλαιστίνιοι της διασποράς που μορφωνονται σταξένα πανεπιστήμια θα αποτελούσαν το τεχνικό-πολιτικό και ηγετικό δυναμικό του κράτους αυτού. Ο αριθμός των πτυχιούχων Παλαιστινιων είναι από τους μεγαλύτερους στο κόσμο, σύμφωνα με στοιχεία που δίνει η PLO του 1966, 4000 Παλαιστίνιοι αποφοιτούν από τα πανεπιστήμια κάθε χρόνο.

Η μορφωμένη τάξη των Παλαιστινιων είναι το βασικό και ηγετικό στοιχείο δύναμης της PLO αλλά και της στελεχώσης των Αραβικών κρατών. Δεν είναι τυχαίο ότι οι κλάδοι της πανεπιστημιακής μόρφωσης που προτιμούνται για να σπουδάσει η PLO τους φοιτητές της είναι η διδασκαλία, η μηχανική, η διοίκηση, επιχειρήσεων, και η ιατρική.

Εδώ βρίσκεται η προσπάθεια του μικρού εθνικού καπιταλισμού των Παλαιστινιων να ζητήσει ενοπλά την ανεξαρτησία τους ως προς την επιβίωση του απέναντι στο Ισραήλ αλλά και για να προετοιμάσει το σκελετό της αυριανής κρατικής εξουσίας (στράτος, αστυνομία) για την "εθνική" συσσωρευση του κεφαλαίου στις πλατές των Παλαιστινιων προλεταρίων.

Έτσι μέχρι την ίδρυση του παλαιστινιακού κράτους "μπαινουν" στην "ακμή" όλες οι ταξικές διαφορές του. Η PLO χρειάζεται ιδεολογικά την "εθνική" ενότητα γιατί η μικροαστική τάξη χρειάζεται τον συγκεντρωτισμό της οικονομίας της σε "εθνικό" κράτος και πατρίδα. Το κράτος γίνεται "κράτος" όλων των Παλαιστινιων, "δημοκρατικό" και η πατρίδα θα ανήκει στις δυνάμεις που την απελευθέρωσαν δηλ. στον "μοναδικό" και "νομιμό" εκπρόσωπο του Παλαιστινιακού "λαού" την PLO που είναι "πλειοψηφία" απέναντι στις μαζές του Παλαιστινιακού προλεταριάτου.

Να πως επιβάλλεται η γραμμή της "εθνικής" επανάστασης και πως η ταξική παλη των Παλαιστινιων προλεταρίων γίνεται "εθνική".

Η PLO

Η PLO παρουσιάζεται οργάνωση υπερ-ταξική, σαν οργάνωση του Παλαιστινιακού "λαού". Έχει εθνικιστικό ιδεολογικό χαρακτήρα, ιεραρχική αστική δομή, με τάξη αρχηγών, στελεχών και βάσης, με εθνικό στρατό και πολιτική ηγεσία. Ένα στρατό μισθωτό που πληρώνεται υποτίθεται από τον Αραβικό Σύνδεσμο δηλ. από το φιλο-αμερικανικό καθεστώς Φαχντ της Σαουδαραβίας. Μια οργάνωση που επιβάλλει "δημοκρατικά" την απαγόρευση της πολιτικής δράσης έξω από εθνικιστικά πλαίσια με την τρομοκρατία, την ενοπλή διάλυση των ανεξαρτητών ομάδων, την δολοφονία των αγωνιστών τους και την ανατίναξη των σπιτιών που μένουν και δρουν. Η PLO είναι ένα μέτωπο που προέρχεται από την συμμαχία ανάμεσα στις εθνικιστικές ομάδες της μικροαστικής τάξης της "Αλ Φαταχ" του Αραφάτ, της "αριστερής" πτέρυγας του "Λαϊκού Μετώπου" του Χαμπάς, του φιλοσοβιετικού "Δημοκρατικού Μετώπου", των "κάνταφικών", και της φιλοϊρακινής "Γενικής διοίκησης".

Η PLO εκφράζει την ενοπλή πολιτική της τάξης αυτής για "πατρίδα" και "ανεξάρτητο" κράτος, από την άλλη συνδέεται με τους Αραβες αστούς που υποστηρίζουν τον "εθνικό" αγώνα του επειδή θέλουν να "τελειώσουν" με τον αυθόρμητο ταξικό αγώνα των παλαιστινιων προλεταρίων που κρύβεται πίσω από τον εθνικοαστικό της PLO μαντρωνώντας αυτούς που βρίσκονται στο Λίβανο και στις κατεχόμενες ζώνες στο μινι-κράτος, ησυχάζοντας τους παλαιστίνιους της διασποράς και προσπαθώντας πιθανόν μελλοντικά να χρησιμοποιήσουν αυτό το κράτος σαν βάση πολέμου εναντίον στο Ισραήλ.

Σήμερα είναι η οργάνωση καταστολής του αυθόρμητου προλεταριακού κινήματος . . .

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ του Ισραήλ των Αραβικών Κρατών της PLO και των Λιπεριαλιστών ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ γεγονότα

Πίσω από τις κραυγές αγανακτικής για τη φρίκη του πολέμου στο Λιβάνο, τις μεσολαβητικές προσπάθειες για την "ειρηνευση" της κατάστασης, καθώς και τις δηλώσεις του Ισραήλ για το ηθικό δικαίο που βαραίνει τις ενέργειές του, βρίσκεται η διεθνής συμπαιγνεία σε βάρος των Παλαιστινίων προλεταρίων και φτωχών μαζών.

● Το Ισραήλ

Για το Ισραήλ ο πόλεμος που διεξάγει στο Λιβάνο έχει ιδιαίτερο βάρος. Αναμφισβήτητη σημασία έχει η στρατιωτική και πολιτική ήττα της PLO που προκαλεί προβλήματα στο Ισραήλ με τα στρατοπέδα αντάρτων στην περιοχή και τις επιθεσίες εναντίον στόχων στο ίδιο το Ισραηλινό εδαφός. Η ήττα της PLO σημαίνει επίσης και την καταστροφή της μοναδικής ενοπλής οργάνωσης των Παλαιστινίων, σε αντι-σιωνιστικά πλαίσια.

Η συντριβή της PLO όμως δεν είναι ο μοναδικός και σημαντικότερος στόχος των Ισραηλινών. Με την εισβολή, ο Μπεγκίν δήλωνε πως έχει σκοπό να εξασφαλίσει την ειρήνη στη Μέση Ανατολή για πολλές γενιές. Από τις 13 Αυγούστου ο Ισραηλινός στρατός σταμάτα να βομβαρδίζει στρατιωτικούς μόνο στόχους και αρχίζει να χτυπά αδιακρίτως. Οι μαζές είναι ο κύριος στόχος του Ισραήλ και η ειρηνευση τους το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Είναι αυτές που προβάλλαν αντίσταση όταν εκδηλώθηκε η εισβολή, ενώ η PLO τραβήξε τις δυνάμεις της τουλάχιστον 40 χιλιόμετρα πίσω χωρίς μάχη. (Αναφερόμε χαarakterιστικά την περίπτωση του στρατοπέδου Αίνχουλβα (AÏNHOUÏWA) πριν τη Τυρό. Η αντίσταση που προβάλλαν 200 μαχητές που δεν ανήκαν στη PLO ανάγκασε τους Ισραηλινούς να το παρακαμφούν. Αντιθέτως η μόνη περίπτωση που η αντίσταση προήλθε από την PLO είναι στο Σατω-Μποφωρ (CHATEAUX BEAUFORT) από... 50 μόνο μέλη της Αλ Φατάχ). Είναι αυτές που κρατήσαν το μεγαλύτερο μέρος της αντίστασης της Βηρυττού, και τέλος είναι αυτές που δεχονται τα σκληρότερα χτυπήματα επείτα από την αποχώρηση της PLO από τον Λιβάνο (προσφατή σφαγή των χιλιάδων αμάχων). Μέσα από το χτύπημα των μαζών προσπαθείται η επαναφορά της τάξης στη περιοχή, που διαταράσσεται από τις αντιδράσεις του υπερεκμεταλλευόμενου (σε όλες τις χώρες της περιοχής) Παλαιστινιακού προλεταριάτου και φτωχών μαζών, και ειδικότερα η επαναφορά της τάξης γύρω από τα σύνορα του Ισραήλ. Αυτό το νόημα έχει άλλωστε και η υποστήριξη των Χριστιανών Φαλαγγιτών στο Λιβάνο καθώς και ο προειδοποιητικός βομβαρδισμός εναντίον των Συριακών πυραύλων (κοίλαδα Μπέκαα).

Μέσα από την ειρηνευση του Λιβάνου περνούν φυσικά και τα ιδιαίτερα συμφέροντα που πηγάζουν από τη φύση του Ισραήλ. Έτσι οι προσπάθειες για την προσαρτήση μερών του Νοτίου Λιβάνου πρακτικά έχουν εδώ και καιρό αρχίσει. Αρκετά από την τελική εκβίαση των πραγμάτων. Αυτοκίνητα-τραπέζες αλλάζαν, από τις πρώτες μέρες της εισβολής τα Λιβανικά χρήματα με τα Ισραηλινά, στην περιοχή, μοιράζαν γλυκά του ταψιού και αργότερα γαλακτοκομικά προϊόντα στον πληθυσμό, καθώς ο στρατός έδειχνε στον κόσμο πως να κρατά τη στοιχειώδη καθαριότητα. Χαρακτηριστικό, για την προσπάθεια προσεταιρισμού του Λιβανικού πληθυσμού και την εμφάνιση των εισβολών σαν "πολιτισμικών απελευθερώσεων από την Παλαιστινιακή μαστίχα" είναι ότι οι έρευνες σπιτιών για την ανακάλυψη ενοπλών από τον Ισραηλινό στρατό γίνονταν παρουσία κατοίκων και προυχόντων του κάθε χωριού.

• Τα Αραβικά Κράτη

Οι Αραβικές αστικές τάξεις που δεν παρλείψαν λεκτικά να εκφράσουν τις ανησυχίες και την "εναντίωση" τους στο Ισραήλ, στην πραγματικότητα βλέπουν τα συμφέροντά τους να συνδέονται με το χτύπημα των Παλαιστινιακών μαζών.

Οι αστοί του Λιβανού (χριστιανοί και μουσουλμάνοι) που τόσα χρόνια υποβάλλαν το Παλαιστινιακό προλεταριάτο σε μία στιγμή εκμετάλλευση (βλ. προηγούμενο κείμενο) με τη σειρά τους τώρα επιθυμούν και αυτοί την τάξη και την ειρήνευση στη χώρα τους, σπάζοντας έτσι το μύθο της Λιβανο-μουσουλμανικής-Παλαιστινιακής συμμαχίας. Η ανοδος των εξεργισιελ στη κυβέρνηση, με τις ευλογίες άλλωστε του Ισραήλ, το πρόγραμμα για την ανόρθωση της "εθνικής οικονομίας" και η σφαγή των χιλιάδων Παλαιστινίων αμαχών δείχνουν αρκετά καθαρά τις προθέσεις τους. Αναφέρουμε μόνο τον όρο της συμφωνίας για την αποχώρηση των Παλαιστινίων όπου εκτός των άλλων αναφέρεται ότι οι Παλαιστίνιοι που θα παραμείνουν στη χώρα πρέπει να είναι άοπλοι και να υπακούουν στους νόμους του Λιβανικού κράτους.

Οι υπολοίπες Αραβικές χώρες έχουν δείξει και στη πράξη την ταύτιση των συμφερόντων τους με το χτύπημα των Παλαιστινίων. Η Ιορδανία τους συνέτριψε το 70-71 (μαυρός Σεπτέμβρης), η Συρία "έφερε τη τάξη" στο Λίβανο το 76... Όλες αυτές οι χώρες βλέπουν μέσα από αυτόν τον πόλεμο το ημερέμα του Παλαιστινιακού προλεταριάτου και φτωχών μαζών τόσο στο Λίβανο όσο και στις δικές τους χώρες (2,5 εκ. Παλαιστίνιοι διασκορπισμένοι στη Μ.Ανατολή).

Είναι γι' αυτό άλλωστε που υποστηρίζουν και τον "εθνικό αγώνα" της PLO, το μαντρώμα δηλαδή καμπίσων Παλαιστινίων και την επαναφορά τους στη τάξη, καλύπτοντας την κοινωνική καταπίεση κάτω από τον μανδύα του εθνικού-Αραβικού αγώνα. Η χρηματοδότηση της PLO από τον Αραβικό Συνδέσμο και το ενδιαφέρον του Φαχντ (Σαουδική Αραβία) για τη δημιουργία και οικονομική ενίσχυση ενός μίνι Παλαιστινιακού κράτους, βρίσκονται σε απόλυτη συμφωνία με τις επιδιώξεις τους (βλ. προηγούμενο κείμενο, δηλώσεις Κραϊτσνυ).

Η Συρία με τη σειρά της σήμερα παρουσιάζεται πιο ριζοσπαστική από την PLO κατηγορώντας την ότι προδωσε τον αγώνα αναγνωρίζοντας το Ισραηλινό κράτος. (Η PLO έχει εγκαταλείψει την θέση για μη αναγνώριση και καταστροφή του Ισραήλ, από το '73). Στη πράξη όμως είναι αυτή που απέσυρε τις στρατιωτικές της δυνάμεις ("ειρηνευτικής" αποστολής) κάνοντας δρόμο στους Ισραηλινούς να περάσουν στο Λίβανο για την εισβολή. Και από τους χιλιάδες Συρίους στρατιώτες που στρατοπεδευαν στη περιοχή στη Βηρυττό βρέθηκε μόνο ο "συμβολικός" & σκηνάκι γελοίος αριθμός των 600 στρατιωτών.

Όσο για την Αίγυπτο, δεμένη χειροπόδαρα με το Ισραήλ βάσει της συμφωνίας του Καμπ-Νταϊχβίντ, όχι μόνο δεν πήρε θέση εσω και φραστικά εναντίον στην εισβολή, αλλά κατέστηλε αγρία τις διαδηλώσεις συμπαραστάσης στο Κάιρο υπέρ του αγώνα των Παλαιστινίων.

Η προσφατή στάση των Αραβικών χωρών, δείχνει για άλλη μία φορά (το Καμπ Νταϊχβίντ ήταν η πρώτη φορά) την καταρρέυση του μύθου της Αραβικής ενοχής για την καταστροφή του Ισραήλ, κατά από την πίεση του ιμπεριαλισμού.

• Η PLO

Αν τα πρόσφατα γεγονότα στο Λίβανο σταθηκαν αφορμή για το ξεσκεπάσμα των αληθινών συμφερόντων των Αραβικών αστικών κρατών, τα ίδια γεγονότα βρέθηκαν σε πρακτικό επίπεδο στο ξεσκεπάσμα και της ίδιας της PLO.

Η αποχώρηση της PLO από την Παλαιστίνη και η εγκατάλειψη των ανυπερασπιστών μαζών στις ορεξίες των Ισραηλινών & των Χριστιανών φαλαγγιτών είναι μια πράξη που φανερώνει ξεκαθάρως τα όρια αυτής της οργάνωσης. Δεν κατηγορούμε την PLO ότι δεν έδειξε περισσότερο ηρωισμό απέναντι σ έναν εχθρό τρομαχτικά ισχυρότερο. Όμως το να σηκώνεσαι και να φεύγεις εγκαταλείποντας τις μαζές ενός κατακλυσμού δηλώνεις ότι είσαι ο μοναδικός αληθινός και γνήσιος τους, αυτό σημαίνει αρκετά πράγματα. Αλλωστε η απόφαση για εγκατάλειψη του Λιβανού παρήχθη μετά από την εγγύηση () των Δυτικών ιμπεριαλιστών για την ασφάλεια των Παλαιστινίων. Είναι η πολιτική κάθε μικροαστού -εχθρού του προλεταριάτου- να εμπιστεύεται τους ιμπεριαλιστές (και μάλιστα τους Αμερικανούς που στηρίζουν το Ισραήλ, τους Γάλλους που ήταν ανέκαθεν υπέρ του Ισραηλινού κράτους, τους Ιταλούς). Και φυσικά όταν φυσικά όταν αυτοί "αθετήσαν το λόγο τους" η αντιμετώπιση του Δραφάτ ήταν η αναμενόμενη: κατηγορήσε την Αμερική ότι δεν έχει τιμή. Αλλωστε και στα μεγάλα χτυπήματα των μαζών το 70-71 και το 76 η PLO είχε φροντίσει να "βγάλει την ουρά της απ' έξω". Δεν έχει τίποτε το πρωτοτύπο η σημερινή της στάση.

Οι Παλαιστινιακές μαζες δεν μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη πια στη ΡΙΟ ούτε καν για το θέμα της επιβίωσης τους. Τώρα που βρίσκονται στο έλεος των σφαγών τους ο Αραφάτ κάνει περιόδους για να προωθήσει διπλωματικά χερί-χερι με αστούς και ιμπεριαλιστές, την ίδρυση του μινι κράτους του. Απο το Μάρκο στο Ριάντ, στην Ιταλία για συνάντηση με τον Περτίνι και τον Παπα, και δηλώσεις για "προσπάθειες συνενόησης ακόμη και με προοδευτικούς Εβραίους αρ- κεί να προωθηθεί η υποθεση του μινι κράτους".

Και φυσικά καταδίκη απο το εξωτερικό των εκτελεσμών μουσουλμανων βουλευτων του Τζεμαγιελ και τέλος και του ιδιου του Τζεμαγιελ. Ασφαλώς δεν είναι τυ- χαιο οτι η ΡΙΟ την περιοδο της επίσκεψης του Χαμπιμπ σταμάτησε τις αντιαερο- πορικές βολές εναντίον των Ισραηλινων αεροπλανων ενώ ειχε αντιαεροπορικά οπλα (το Τελ- Αβιβ ειχε πραγματι αναγκαστει να παραδεχτει επισημα αεροπορικές α- πωλεις).

Ο "αγώνας για πατρίδα" της ΡΙΟ αποδεικνυεται και στη πράξη αντιπρολεταριακος και καταστροφικός.

Η στάση των ιμπεριαλιστών

• ΟΙ ΕΠΑ

Οι ΕΠΑ είναι ο πιο ξεκαθαρά "αναμειγμένος" ιμπεριαλισμός στον πόλεμο του Λιβανου. Η απώλεια του Ιράν & η ανικανότητα της Σαουδικής Αραβίας να παίξει ρο- λο χωροφυλακά στη περιοχή για την προώθηση των Αμερ. συμφεροντων και τη διατη- ρηση της τάξης, αναδεικνουν το Ισραήλ σαν το κυριότερο στηρίγμα των ΕΠΑ στη Μεση Ανατολή. Η Αμερική στηρίζει το Ισραήλ οικονομικά-πολιτικά και στρατιωτικά οπλίζοντας το αλλωστε με τα πιο σύγχρονα οπλα και τεχνικές (ο στρατός του Ισ- ραήλ είναι ο 3ος πιο σύγχρονος στρατός στον κόσμο μετά τις ΕΠΑ και την ΕΣΣΔ)

Μεσα απο τη στηριξη του Ισραήλ και το πόλεμο του Λιβανου, η Αμερική σκοπευ- ει στην επέκταση των συμφεροντων της μεσα απο την ειρηνευση της περιοχής, και συγκεκριμένα:

Την επέκταση της συμφωνίας του Καμπ-Νταϊχβιντ, την αναγνώριση δηλαδή α- πο τα Αραβικά κράτη του Ισραήλ σαν κυρίαρχο και σεβαστο κράτος. Μια αναγνώρι- ση βεβαία που ση αίνει την αποδοχή του Ισραήλ με το πραγματικό του ρολό, το ρολό δηλαδή του χωροφυλακά της Μέσης Ανατολής.

Την συνετηση της Συρίας, αντιπροσωπου της άλλης υπερδυναμης της ΕΣΣΔ, με- σα απο την επιδείξη δυναμειων (βλεπε βομβαρδισμό της κοιλάδας Μπεκκιά αλλά & γενικότερα ολό τον πρόσφατο πόλεμο).

Την απ' ευθείας παρουσία στο Λιβάνο και συνεπώς και στη περιοχή με την αποστολή της λεγομενης "ειρηνευτικής δύναμης" σαν προτίμιο της Δυναμης επεμβα- σεις των 20000 αντρων που προετοιμάζεται. Χαρακτηριστικό είναι εδώ οτι αυτή τη φορά η επέμβαση στη περιοχή περνά απαρατήρητη και μαλιστα έχει και την υ- πο τηριξη της κοινής γνώμης, μιας και ο Αμερικανικός στρατός ονομάζεται "ει- ρηνευτικός" και "σωτήριος". Η ειρηνευση όμως που θα φερει δεν είναι τίποτε άλλο απο το παραπερά χτύπημα των Παλαιστινιακών μαζων, η αντιδραση των οποίων θα ονομάζεται πια σαν "διαταραχή" της ειρήνης.

Την πίεση προς την Ευρώπη και την Ιαπωνία που λόγω της ενεργειακής εξά- ρτησης τους (κατά 70 τοις εκατό περίπου) απο τη Μεση Ανατολή, θίγονται άμεσα απο την Αμερικανική επικυριαρχία.

• Η Γαλλία

Η Γαλλία, δεύτερη δύναμη της ειρηνευτικής αποστολής έχει κι αυτή με τη σειρά της συμφεροντα για μια επέμβαση στο Λιβάνο, που όπως είναι φυσικό κρυ- βει πίσω απο τις ανθρωπιστικές της κραυγές. Οι οικονομικές της σχέσεις με το Ισραήλ καθώς και τα συμφεροντα της στο Λιβάνο (παλιά αποικία της Γαλλίας) ει- ναι αυτά που κινουν το ενδιαφέρον της. (Αναφερομε τη Γαλλική τραπεζά Ιντο- Σουεζ (INDO-SUEZ) με τα κεφάλαια της ελέγχει τον Λιβάνο). Η διευρυνση της α- γορας των Γαλλικών οπλων και η ειρηνευση του Λιβανου είναι βασικές επιδιωξεις της που προωθουνται παράλληλα με την αποστολή της "ειρηνευτικής" δύναμης. Σε συνδιασμό με το γεγονός οτι το Γαλλικό κράτος ανεκαθεν υποστηριζε την υ- παρξη του Ισραήλ, με οτι αυτο συνεπαγεται, έχουμε μια αρκετά καθαρή εικόνα για το ποιοι θα είναι οι ταραχοποιοι που πρέπει να χτυπηθούν: οι Παλαιστινιακές μαζες φυσικά.

• Η Ιταλία

Η παρουσία της Ιταλίας στη Μεσόγειο -μετά τη συντριβή της κατά τον 2ο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο- και η επέκτασή των οιονομικών της συνεπώς συμφερόντων είναι που ώθουν την Ιταλία να συμμετάσχει σαν 3ο μέλος της "Ειρηνευτικής" δύναμης. Η δήλωση του υπουργού της Λαγκορβιέρ, είναι αρκετά ενδεικτική για τις διαθέσεις της: "Μια διεθνής παρουσία μας όπως αυτή...ανοίγει δρόμο σε πολλές εξελίξεις, ακόμα και εμπορικές".

• Η Ρωσία

Η Ρωσία με το πρόσφατο σχέδιο του Μπρεζνιεφ για την λύση του Παλαιστινιακού ταυτίζεται εντέλως με την αστική γραμμή του Π.Ο. κι αυτό ζητάει την ίδρυση μιν. Παλαιστινιακού κράτους, και συγχρόνως την αναγνώριση του Ισραήλ. Μη ξεχνάμε άλλωστε ότι η Ρωσία (μαζί με τις Η.Α και τη Βρετανία) είναι μια από τις εγγυητρίες δυνάμεις του κράτους του Ισραήλ (απόφαση του 1948 του ΟΗΕ).

Η πλήρης υποστήριξη άλλωστε του εθνικού αγώνα της ΡΙΟ σε συνδιασμό με τη προσπάθεια για δημιουργία ζώνης επιρροής μέσω της Συρίας (που ήδη κατεχει ένα μέρος του Λιβανού) δείχνει και εμπράχτα ότι το μόνο που την ενδιαφέρει είναι η υπερασπίση και επέκταση των κρατικών-ιμπεριαλιστικών συμφερόντων της στη περιοχή, εναντία φυσικά στις προλεταριακές μαζες και σε κάθε προοπτική κοινωνικής ανατροπής στη Μ.Ανατολή.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΩΑΛΔΙΣΤΙΝΙΟΥΣ (ΙΣΡΑΗΛ-ΥΠΕΡΙΟΡ- ΔΑΝΙΑΣ-ΓΑΖΑ)

- Κατανομή της αραβικής εργατικής δύναμης στους Βασικούς τομείς (%)

ΤΟΜΕΙΣ	1954	1966	1972
ΓΕΩΡΓΙΑ	59.9	39.1	19.1
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ	8.2	14.9	12.5
ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ & ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ	8.4	19.6	26.6
ΑΛΛΟΙ ΤΟΜΕΙΣ	23.5	26.4	41.8
	100	100	100

Πηγή: Στατιστική υπηρεσία του Ισραήλ, 1955-1973

- Μέσος όρος μισθών των Παλαιστινίων (Υπεριόρδανιας και Γάζας) σχετικά με το μέσο των Ισραηλινών (Εβραίων + Αράβων)

Γενικά μέσος όρος			ΓΕΩΡΓΙΑ		ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ		ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ	
Π	I		Π	I	Π	I	Π	I
1972	17.2	34.4	15.4	22.2	15.6	33.1	19.1	31.1
1973	22.9	42.6	20.6	25.7	21.6	40.7	25.1	38.1

Πηγή: Jamil Hilal: "Οι Παλαιστίνιοι της Υπεριόρδανιας και της Γάζας". *Khamsin* n° 2, 1975, σελ. 51
Π: Παλαιστίνιοι, Ι: Ισραηλinoί

Συνέχεια από σελ. 16

δ) Οι προσφυγές έχουν σήμερα, ίσως περισσότερο από ποτε άλλοτε, ανάγκη βοήθειας. Όχι όμως μέσα από τα αστικά κανάλια του κράτους, από την εκκλησία, τους τραυματισμούς του ιμπεριαλισμού όπως ο Ερυθρός Σταυρός, τη ΡΙΟ, που θα τη δώσουν όπως θέλουν αυτοί. Όταν δεν υπάρχει πολιτική εμπιστοσύνη σε κάποια οργάνωση θαταν αυτά-πράτη και εγκλημα να υπαρχεί εμπιστοσύνη σε θέματα υλικής βοήθειας. Ναι λοι-πον στη βοήθεια αλλά μέσα από κανάλια σιγούρα (τετοια κανάλια δυστυχώς δεν υπα-χουν σήμερα στην Ελλάδα, αλλά και στο εξωτερικό οι δυνατότητες βοήθειας, μέσω προ-σφυγών, οργάνωσεων, επαφών, είναι σιγούρα μικρές).

Αν λοιπον διαγραφόταν μια δυνατότητα εστω και στοιχειώδους αλλά πραγματικής αλληλεγγύης, αυτή θαπρεπε να στηρίζεται στα παρακάτω:

- ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ του ρόλου του Σιωνισμού, των Αραβικών αστικών τάξεων, όλων των ιμ-περιαλισμών (μικρών και μεγάλων) συμπεριλαμβανομένων και των πιονιων τους (βλεπε Ελλάδα).
- ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Ελληνικού προλεταριάτου για την κατάσταση των μαζών, ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙ-ΣΗ της αντίστασης τους στους Ισραηλινούς καθώς και της κοινωνικής τους πάλης εναντία στις κυριαρχές και καταπιεστικές αστικές τάξεις όλης της Μέσης Ανατο-λής.
- ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ, εστω και με λίγες δυνάμεις, αρκει να είναι σε ταξική βάση, στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις (μακριά από τις αστικές πολιτικές προσωπικότητες, τα δημοκρατικά μαζεματα υπογραφών για να-χουν μερικοί τη συνείδηση ησυχία, τα τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας, κλπ).
- ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΒΟΗΘΕΙΑ (ρουχα, τροφιμα, φαρμακα) στους προσφυγές περνώντας με-σα από σιγούρα κανάλια, ώστε η βοήθεια να φτάσει σιγούρα στον προορισμό της (μακριά από την εκκλησία, το κράτος και τους διεθνείς οργανισμούς).

Βάσεις και άξονες για μια συμπαρασταση

Οι κινήσεις για συμπαρασταση στην Ελλάδα (και στο εξωτερικό) διαμορφώθηκαν γύρω από τους εξής άξονες:

- α) Διακοπή διπλωματικών-οικονομικών σχέσεων με το Ισραήλ,
- β) Να σταλεί στρατός (από ΕΟΚ, Ελλάδα, κλπ),
- γ) Να σταλούν εθελοντές,
- δ) Να σταλεί βοήθεια σε αίμα, γάλα κλπ.

Μια συμπαρασταση σ' αυτήν τη βάση είναι όμως μια πραγματική βοήθεια στις αγωνιζόμενες μάζες; Μπλινει έτσι η συμπαρασταση σε ταξικές σιδηρότροχες; Μέσα από αυτό το πρίσμα θα αναλύσουμε τα 4 παρακάτω σημεία.

α) Είναι αναμφισβήτητο ότι το προλεταριάτο οφείλει με τον δικό του αγώνα (από μπουκοταζ στα λιμάνια, αεροδρομια, μέχρι αντιποινά) να πιεσει το Ισραήλ ώστε, δημιουργώντας του προσθετα προβλήματα στο εξωτερικό, να συμβάλει στην ανακούφιση των καταπιεζομένων και σφαγιαζομένων Παλαιστίνιων και Λιβανέζικων μαζών. Να πιεσει δηλαδή σαν τάξη, που συμπαραστέκεται στα ταξικά αδέρφια του στη Μ. Ανατολή, στο προλεταριάτο και στις φτωχές μάζες.

Ζητώντας όμως τη διακοπή των σχέσεων με το Ισραήλ διαμέσου του κράτους, η "συμπαρασταση" αλλάζει φύση. Είναι σαν να ζητάει κανείς από τους "δικούς" του αστούς να γίνουν αλληλεγγυοί του... αγώνα των μαζών στο Λιβάνο και στις κατεχομενες ζώνες. Η "συμπαρασταση" λοιπόν δεν είναι πια ταξική, μετατρέπεται σε εθνική: είναι η συμπαρασταση ενός "λαού" σ' έναν "άλλον".

Ιδιαίτερα δε στην Ελλάδα όπου υπάρχει και "σοσιαλιστική" κυβέρνηση, αυξάνονται οι αυταπάτες του προλεταριάτου ότι το σημερινό αστικό κράτος είναι δικό τους κράτος. Όσο λοιπόν μπορεί να φανεί παραξένο είναι μέσα από τα γεγονότα του Λιβάνου που σφυρηλατείται επίσης η εθνική ενότητα, που τόσο επιδιώκει το ΠΑΣΟΚ. Αν όμως υποθέσουμε ότι η κυβέρνηση είναι σοσιαλιστική γιατί δεν διεκδικεί τις σχέσεις της με τους "νεο-ναζί" του Ισραήλ, όπως τους αποκαλεί; Η απάντηση είναι απλή: πρέπει να συμμορφωθεί στους διεθνείς κανόνες. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μπορεί να "γαυγίζει" μπορεί να υποστηρίζει την ΡΙΟ που αναζητά, σαν εκπρόσωπος των αστών, μια πατρίδα για να μαντρώσει και να εκμεταλλευτεί τους προλεταριους της, αλλά το εμπόριο συνεχίζεται όπως πριν με το Ισραήλ, οι σχέσεις παραμένουν σχέσεις... Που είναι λοιπόν ο "σοσιαλισμός" του ΠΑΣΟΚ; Εξάλλου η πρόσφατη θέση της κυβέρνησης σχετικά με τον ξυλοδαρμό του Τουρκού στρατιωτικού ακολουθού-πραχτορά στα Προπυλαία είναι ξεκαθαρή: οι Τούρκοι πρόσφυγες στην Ελλάδα θυσιάζονται σ' όφελος των "εθνικών συμφερόντων" (εξ' αιτίας του μορατορίου). Κι αυτό δείχνει ποσο η κυβέρνηση υπερασπίζεται τις κατατρεγμένες μάζες.

β) Μερικοί παλι ζήτανε να σταλεί στρατός εκεί κάτω για να "προστατεύσει" τις σφαγιαζόμενες παλαιστίνιες μάζες. Οι μάζες όμως, εκεί κάτω έχουν πολλές εμπειρίες από τους επιδοξούς σωτήρες τους. Οι Αμερικανοί ήδη είχαν επεμβεί πριν πολλά χρόνια στο Λιβάνο, χτυπώντας τις μάζες, οι Γάλλοι είτε σαν αποικιοκράτες στο Λιβάνο πιο παλιά, είτε συμμετέχοντας στη FINUL (δύναμη του ΟΗΕ στο Ν. Λιβάνο) αφήσαν τους Ισραηλινούς να προελασουν χωρίς καμμία δυσκολία. Όσο για τους Ιταλούς, αφού ξεπесαν από το 2ο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και μετά, επιθυμούν να δουν πάλι την "ιταλική σημαία να κυματίζει στη Μεσόγειο" διότι όπως ανακινώσε ο υπουργός Λαγκορίο "μία διεθνής παρουσία μας όπως αυτή... ανοίγει το δρόμο σε πολλές εξελίξεις ακόμα και εμπορικές." Κι ας μην ξεχνάμε ότι ΗΠΑ, Γαλλία, Ιταλία είναι μεσα στους 4 πρώτους πωλητές όπλων στον κόσμο... Στείλτε λοιπόν το λυκό να φυλάει τα προβάτα! Αλλά κι αν υποθέσουμε ότι στο μέλλον η συνθεση της "ειρηνευτικής" δύναμης αλλάξει κι έρθουν "δημοκρατικές" δυνάμεις από μικρές χώρες, αυτές δεν θαναι παρα πιονία, θα υπακούουν τυφλά στους μεγάλους, όπως ακριβώς τα μικρά κράτη υπακούουν τα μεγάλα. Κι αυτό ισχύει και για την Ελλάδα.

Αν λοιπόν επρεπε να σταλεί "στρατός", αυτός δεν θαναι τακτικός εθνικός στρατός "ειρηνευτής". Οι μάζες δεν έχουν αναγκή από "ειρηνευτικές" δυνάμεις, από δηθεν "διαιτητές", αλλά δυνάμεις που θα παλαίψουν μαζί τους. Σήμερα βεβαία δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση και η προοπτική είναι μακρινή, γιατί ούτε οι προλεταριοί της Δύσης είναι οπλισμένοι, ούτε υπάρχει καποιο δίκτυο επιτοπου. Μ' αυτή τη διαπίστωση φτάνουμε στο γ' σημείο.

γ) Ακριβώς επειδή δεν υπάρχει σήμερα τέτοιο δίκτυο σήμερα οι "εθελοντές" από την Ελλάδα που θα κατέληγαν; Αν είναι να ενσωματωθούν στις δυνάμεις του ΡΙΟ, τότε θα πηγαιναν στραφί. Θα γίνοντουσαν πιονία του Αραφάτ και του Αραβικού Συνδέσμου. Γι αυτό και η κατάσταση σήμερα είναι τραγική: γιατί ενώ οι απαιτήσεις για ουσιαστική συμπαρασταση είναι μεγάλες δεν υπάρχουν οι φορείς για την πραγματοποίηση της. Λείπει δηλαδή η ανεξάρτητη οργανωμένη πολιτική συγκρότηση των μαζών ενώ και εναντία στην ΡΙΟ.